

Joels Bog og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke – nummer fyrrer

Jeff Pippenger

2026-02-03

Tallet fyrrer

Peter var symbolsk i Cæsarea Filippi ved den tredje time, på vej til Cæsarea Maritima og den niende time. Ifølge Matthæus og Markus var Peter, Jakob og Johannes seks dage senere på Forklarelsens Bjerg. Lukas siger otte dage, mellem Panium og bjerget. Fra dødsrigets porte, ved Cæsarea Filippi, til korsets død, med et ophold undervejs på Forklarelsens Bjerg. Tre skridt fra Panium til søndagsloven. Cæsarea i begyndelsen, bjerget i midten og Cæsarea til sidst. Helvede i begyndelsen, døden til sidst, med Guds herlighed i midten. Et alfa-oprør repræsenteret ved dødsrigets porte og et omega-oprør repræsenteret ved Guds Søns død.

Cæsarea Filippi er grundlaget, for det var dér, Kristus identificerede den Klippe, hvorpå Han ville bygge sin kirke. Forklarelsens Bjerg er det andet trin, hvor templet fuldendes, og hovedhjørnesteinen lægges. Det tredje trin, dommen ved korset, fulgte derefter.

Og han sagde til dem: Sandelig siger jeg eder: Der er nogle af dem, som står her, der ikke skal smage døden, førend de har set Guds rige komme med kraft. Og seks dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører dem op på et højt bjerg, hvor de var alene for sig selv; og han blev forvandlet for deres øjne. Og hans klæder blev skinnende, overmåde hvide som sne, så ingen blegemand på jorden kan gøre dem så hvide. Og Elias viste sig for dem tillige med Moses; og de talte med Jesus.

Og Peter svarede og sagde til Jesus: Mester, det er godt for os at være her; lad os derfor gøre tre hytter, én til dig og én til Moses og én til Elias.

For han vidste ikke, hvad han skulle sige; thi de var grebne af stor frygt. Og der kom en sky, som overskyggede dem; og en røst lød ud fra skyen, som sagde: Dette er min elskede Søn; hør ham. Og pludselig, da de så sig omkring, så de ikke længere nogen hos sig uden Jesus alene. Og da de gik ned fra bjerget, bød han dem, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad de havde set, før Menneskesønnen var opstanden fra de døde. Og de bevarede dette ord hos sig selv og spurgte hinanden, hvad det skulle betyde at opstå fra de døde. Markus 9:1–10.

På bjerget foreslår Peter at opføre et tabernakel for Moses, Kristus og Elias.

„Moses gik gennem døden, men Mikael steg ned og gav ham liv, før hans legeme havde set forrådnelse. Satan forsøgte at holde legemet tilbage og gjorde krav på det som sit; men Mikael oprejste Moses og tog ham til himlen. Satan rasede bittært mod Gud og anklagede Ham for uretfærdighed, fordi Han tillod, at hans bytte blev taget fra ham; men Kristus irettesatte ikke sin modstander, skønt det var ved hans fristelse, at Guds tjener var faldet. Med sagte sind henviste Han ham til sin Fader og sagde: ‘Herren straffe dig.’”

„Jesus havde sagt til sine disciple, at der var nogle blandt dem, som stod hos Ham, og som ikke skulle smage døden, før de fik Guds rige at se komme med kraft. Ved forklarelsen blev dette løfte opfyldt. Jesu åsyn blev dér forvandlet og skinnede som solen. Hans klædning var hvid og strålende. Moses var til stede for at repræsentere dem, som vil blive oprejst fra de døde ved Jesu andet komme. Og Elias, som blev borttaget uden at se døden, repræsenterede dem, som ved Kristi genkomst vil blive forvandlet til udødelighed og blive taget til himlen uden at se døden. Disciplene skuede med forundring og frygt Jesu ophøjede majestæt og skyen, som overskyggede dem, og hørte Guds røst i frygtindgydende majestæt sige: ‘Dette er Min elskede Søn; hør Ham.’“ Early Writings, 164.

Forklarelsens bjerg identificerer tre tabernakler. Moses’ tabernakel ved det gamle Israels begyndelse, Kristi tabernakel som repræsenteret ved Hans inkarnation, og det tabernakel, som er de hundrede og fireogfyrre tusind, som repræsenteret ved Elias. De hundrede og fireogfyrre tusind er dem, som ikke smager døden, før de ser Kristi andet komme. Bjerget identificerer det punkt, hvor seglet præges på de hundrede og fireogfyrre tusind.

De hundrede og fireogfyrre tusindes tabernakel oprejses ved den antitypiske Løvhyttefest. Bjerget identificerer dem, som ikke smager døden, og fremholder tre vidner om, at når de ser Guds herlighed på bjerget, er det den antitypiske Løvhyttefest.

De oprejses som Elias’ tabernakel, der begyndte at blive oprejst i 2023, da både Moses og Elias blev oprejst fra de døde. Først blev fundamentet lagt; det er det eneste fundament, som kan lægges, og dette fundament er Kristus, hjørne- og grundstenen. Dernæst anbringes slutstenen, som repræsenterer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, sådan som dette blev fremstillet på Forklarelsens Bjerg. På bjerget repræsenterer Peter, Jakob og Johannes dem, som i virkeligheden ikke skal smage døden. Peter nedskrev senere, at kongedømmet af præster er dem, som har smagt, at Herren er god, og som var et åndeligt hus. De smagte livet, derfor smager de ikke døden.

Hvis I ellers har smagt, at Herren er god. Idet I kommer til ham, den levende sten, som ganske vist blev forkastet af mennesker, men er udvalgt af Gud og kostelig, bliver også I, som levende sten, opbygget til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, til at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus. Derfor hedder det også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørneste, udvalgt, kostelig; og den, som tror på ham, skal ikke blive gjort til skamme. 1 Peter 2:3–6.

Det ord, der er oversat med „beskæmmede“, betyder „at skamme sig“. Resten er repræsenteret ved Peter, og deres glæde står i kontrast til dem, der forkastede budskabet om den sildige regn. En nøgle til de hundrede og fireogfyrre tusinde, for Peter fik givet „nøglerne“ til riget, er den „øverste hjørneste“, som blev lagt i Sion. Denne sten er underfuld i de retfærdiges øjne og en anstødssten for Efraims drankere.

Den sten, som bygningsmændene forkastede, er blevet hovedhjørneste. Dette er Herrens værk; det er underfuldt i vore øjne. Salme 118,22.23.

Jesus kommenterede disse vers i afslutningen på lignelsen om vingården.

Jesus siger til dem: Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, som bygmændene forkastede, den er blevet hovedhjørnesten; dette er Herrens værk, og det er underfuldt i vore øjne? Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, som falder på denne sten, skal sønderslås; men den, som stenen falder på, ham skal den knuse til støv. Og da ypperstepræsterne og farisæerne hørte hans lignelser, forstod de, at det var om dem, han talte. Men da de søgte at gribe ham, frygtede de for skaren, fordi den holdt ham for en profet. Mattæus 21:42–46.

Enhver, som tager imod det grundlæggende budskab, skal blive sønderbrudt, for Klippen er Kristus, og evangeliets værk er at ydmyge mennesket til støvet.

"Hvad er retfærdiggørelse ved tro? Det er Guds værk i at lægge menneskets herlighed i støvet og gøre for mennesket det, som det ikke står i dets magt at gøre for sig selv. Når mennesker ser deres egen intethed, er de beredt til at blive iklædt Kristi retfærdighed. Når de begynder at prise og ophøje Gud hele dagen lang, da bliver de ved at skue forvandet til det samme billede. Hvad er genfødelse? Det er at åbenbare for mennesket, hvad dets egen virkelige natur er, at det i sig selv er værdiløst." Manuscript Releases, bind 20, 117.

Den, som forkaster grundstenen, bliver ødelagt, sådan som det var tilfældet med det gamle Israel til opfyldelse af Jesu anvendelse af lignelsen om vingården. Jøderne forkastede Kristus; de forkastede også Moses, for hvis de havde troet Moses, ville de også have troet Kristus. De forkastede Guds lov og lærte menneskebud som lære. Kristus, Moses og Loven er alle symboler på fundamenter, og Kristus er det eneste fundament, som kan lægges; men Kristus som fundamentet fremstilles ved mange symboler. Moses og Loven er begge illustrationer af denne kendsgerning. Kristus er det eneste fundament, men dette betyder blot, at de andre fundamenter i hans profetiske Ord ganske enkelt er symboler på et eller andet aspekt af hans karakter.

Thi ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. 1 Korintherbrev 3,11.

Jesus er Ordet, og som sådan repræsenterer reglerne i Hans Ord Ham selv. Derfor skriver Søster White, at De Ti Bud er en afskrift af Kristi karakter. Han er den Første og den Sidste, og når dette fremstilles på denne måde, viser det, at Kristus altid illustrerer enden på en ting sammen med begyndelsen på en ting. Som Ordet er Han også „Sandhed“, og sandhed er en profetisk ramme. Han er Løven af Judas stamme, når Han besegler og åbner sit Ord. Han er også hjørnestenen, som bliver til slutstenen. Hjørnestenen er ganske enkelt en illustration af Ham som grundvolden, eller som det første bogstav i det hebraiske ord „sandhed“. Slutstenen er kronværket på templet, og når den afpasses efter sandhedens ramme, er slutstenen toogtyve gange stærkere end hjørnestenen. Det, som er underfuldt i øjnene på dem, der har smagt, at Herren er god, er, hvordan principperne i sandhedens ramme, sammenholdt med hjørne- og slutstenen, identificerer en af de profetiske nøgler, som blev givet til Peter.

Det første bogstav alfa er ét, men det sidste bogstav omega er toogtyve. Millers juveler skinner som solen, men da skraldebørstens mand samlede juvelerne, var de ti gange klarere. Erkendelsen af, at enden på en profetisk linje er den samme, men mere magtfuld end begyndelsen på en

profetisk linje, er „underfuld“. Det er et element af Kristi karakter; det er en af de nøgler, der blev givet til Peter for at binde de hundrede og fireogfyre tusind.

Peters „åndelige hus“ er skrinet i William Millers drøm og også Malakias forrådshus for tiender og offergaver. Når himlens vinduer åbnes, bliver den ene klasse kastet ud af rummet, og den anden klasse bliver kastet ind i skrinet og iklædt Guds triumferende kirkes hvide linnedragter.

Højtideligt og offentligt havde Judas folk forpligtet sig til at adlyde Guds lov. Men da Ezras og Nehemias indflydelse for en tid blev trukket tilbage, var der mange, som faldt fra Herren. Nehemias var vendt tilbage til Persien. Under hans fravær fra Jerusalem sneg der sig onder ind, som truede med at fordærve folket. Afgudsdyrkere fik ikke blot fodfæste i byen, men besmittede ved deres tilstedeværelse selve templets forgårde. Ved blandede ægteskaber var der blevet knyttet et venskab mellem ypperstepræsten Eljasib og ammonitten Tobija, Israels bitre fjende. Som følge af denne vanhellige forbindelse havde Eljasib tilladt Tobija at tage bolig i et kammer i tilknytning til templet, som hidtil havde været benyttet som oplagsrum for folkets tiender og offergaver.

„På grund af ammonitternes og moabitternes grusomhed og troløshed mod Israel havde Gud gennem Moses erklæret, at de for evigt skulle udelukkes fra Hans folks menighed. Se 5 Mosebog 23,3–6. I trods mod dette ord havde ypperstepræsten kastet de offergaver ud, som var opbevaret i kammeret i Guds hus, for at gøre plads til denne repræsentant for en forbudt slægt. Større foragt for Gud kunne ikke være blevet vist end at tilstå denne fjende af Gud og Hans sandhed en sådan gunst.“

„Ved sin tilbagekomst fra Persien erfarede Nehemias den frække vanhelligelse og tog straks skridt til at fordrive indtrængerne. ‚Det gjorde mig meget ondt,‘ erklærer han; ‚derfor kastede jeg alt Tobias husgeråd ud af kammeret. Derefter befalede jeg, at de skulle rense kamrene; og derhen bragte jeg igen redskaberne til Guds hus, sammen med afgrødeofferet og røgelsen.“

„Ikke alene var templet blevet vanhelliget, men også offergaverne var blevet misbrugt. Dette havde haft en tendens til at modvirke folkets gavmildhed. De havde mistet deres nidkærhed og glød og var uvillige til at betale deres tiende. Forrådskamrene i Herrens hus var kun sparsomt forsynet; mange af sangerne og andre, der var beskæftiget i tempeltjenesten, havde, fordi de ikke modtog tilstrækkelig understøttelse, forladt Guds værk for at arbejde andetsteds.“

„Nehemias tog fat på arbejdet med at rette op på disse misbrug. Han samlede dem, som havde forladt tjenesten i Herrens hus, ‘og satte dem på deres plads.’ Dette indgød folket tillid, og hele Juda bragte ‘tienden af kornet og den nye vin og olien.’ Mænd, som ‘blev regnet for trofaste,’ blev gjort til ‘forvaltere over forrådskamrene,’ ‘og deres embede var at uddele til deres brødre.’“ Prophets and Kings, 669, 670.

Da Nehemias „kastede Tobija ud“, foregreb han Kristus, som drev vekselene ud af selvsamme tempel. Det var ikke blot templet, men selve det rum i templet, hvor tienderne blev opbevaret. Da filadelfieren Eljakim erstattede laodikeeren Shebna, var Shebna den skattemester, som blev kastet bort til et fjernt land.

Så siger den Herre, Hærskarers Gud: Gå hen til denne forvalter, til Shebna, som er sat over huset, og sig: Hvad har du her? og hvem har du her, siden du her har udhugget dig en grav, som den der udhugger sig en grav i det høje og udhugger sig en bolig i klippen? Se, Herren skal føre dig bort i et mægtigt fangenskab og visselig hylle dig til. Han skal visselig med vold dreje og slynge dig som en bold ind i et vidt land; dér skal du dø, og dér skal din herligheds vogne blive til skam for din herres hus. Og jeg vil støde dig bort fra dit embede, og fra din stilling skal han styrte dig ned.

Og det skal ske på den dag, at jeg vil kalde min tjener Eljakim, Hilkijas søn. Og jeg vil klæde ham i din kjortel og styrke ham med dit bælte, og jeg vil overgive dit herredømme i hans hånd; og han skal være en fader for Jerusalems indbyggere og for Judas hus. Og nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder; så skal han åbne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åbne.

Og jeg vil fæste ham som et søm på et fast sted; og han skal være en herlig trone for sin faders hus. Og på ham skal de hænge hele hans faders hus' herlighed, afkommet og udløberne, alle kar af ringe størrelse, fra bægrenes kar lige til alle kandenenes kar. På den dag, siger Hærskarers Herre, skal sømmet, som er fæstet på det faste sted, vige og hugges ned og falde; og byrden, som var på det, skal afskæres; for Herren har talt det. Esajas 22:15–22.

Den dag, da den tåbelige laodikæer Shebna bliver kastet ud, gives Eliakim herredømmet over den sejrende menighed. Når Kristus renser templet, de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel, for det affald, som har dækket de kostbare juveler til, tilkendegiver Han, at Han vil „dække“ dem, som Shebna repræsenterer. Før himlens vinduer blev åbnet, var juvelerne dækket af affald, og når affaldet bliver kastet ud, bliver affaldet derefter dækket med skam. William Millers drøm identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Skrinet er Malakias' forrådshus, Peters åndelige hus og Elias' tabernakel, som Peter ønskede at bygge. Manden med støvkosten illustrerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, når Han kaster juvelerne ned i skrinet. Malakias identificerer den prøve, som beviser, at Guds folk i sandhed er vendt tilbage til Ham.

Da talte de, som frygtede Herren, ofte med hinanden; og Herren lyttede og hørte det, og en ihukommelsesbog blev skrevet foran ham for dem, som frygtede Herren og agtede på hans navn. Og de skal være mine, siger Hærskarers Herre, på den dag, da jeg samler mine juveler; og jeg vil skåne dem, som en mand skåner sin egen søn, der tjener ham. Da skal I vende tilbage og skelne mellem den retfærdige og den ugudelige, mellem den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham. Malakias 3:16–18.

At vende tilbage er et nøgleord i dette skriftsted, for Gud kalder sit folk til at vende tilbage til Ham, men Han udfordrer også dette folk til at prøve Ham ved at bringe tiender og offergaver tilbage, og der kommer også en tid, hvor de retfærdige skal „vende tilbage“, og derved vil de „skelne“ mellem de vise og de tåbelige. De, som frygtede Herren, og som agtede på Hans navn, er dem, der skal være banneret for de hundrede og fireogfyrre tusind.

Herrens frygt er den første prøve; når vers seksten derfor siger: »da talte de, som frygtede Herren, med hinanden«, peger det tilbage ind i den profetiske fortælling.

Jeres ord har været hårde imod mig, siger Herren. Men I siger: Hvad har vi talt så meget imod dig? I har sagt: Det er forgæves at tjene Gud; og hvad gavner det, at vi har holdt hans forskrift, og at vi har vandret sørgende for Herren, Hærskarers Gud? Og nu priser vi de overmodige lykkelige; ja, de, som øver ugudelighed, bliver ophøjet; ja, de, som frister Gud, bliver endog udfriet. Malakias 3,13–15.

Malakias siger: »og nu kalder vi de stolte lykkelige.« Efraims drankere kaldes »stolthedens krone«, og de er glade, når de mener, at Moses og Elias, de to profeter, som pinte dem, var døde. De var så glade, at de sendte gaver til hinanden.

Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Og folk og stammer og tungemål og folkeslag skal se på deres døde legemer i tre dage og en halv og ikke tillade, at deres døde legemer lægges i grave. Og de, som bor på jorden, skal glæde sig over dem og fryde sig og sende gaver til hinanden, fordi disse to profeter plagede dem, som bor på jorden. Åbenbaringen 11:8–10.

De hovmodige er lykkelige fra den 18. juli 2020 og frem gennem 2023. Den 18. juli 2020 var budskabet „hårdt“ imod „Herren“. Den 18. juli 2020 erkendte vi ikke, hvor frygteligt vi havde talt imod Gud og hans ord. Skuffede trådte vi ind i ventetiden, som fremstilles ved klagen: „Det er forgæves at tjene Gud; og hvad gavner det, at vi har holdt hans forordning, og at vi har vandret sørgende for Hærskarers Herres åsyn?“ Dette svarer til Jeremias' klage, når han fremstiller den første skuffelse.

Jeg sad ikke i spotternes forsamling, ej heller frydede jeg mig; jeg sad alene på grund af din hånd, thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende, og mit sår uhelbredeligt, så det nægter at læges? Vil du da være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Jeremias 15:17, 18.

Vore ord var dristige med forudsigelsen om den 18. juli 2020, og vi vidste dengang ikke, hvor alvorligt vi havde gjort oprør. Ved skuffelsen var tøvetiden i gang, mens den ene klasse sørgede, og den anden klasse frydede sig. I den sammenhæng siger Malakias:

Da talte de, som frygtede Herren, ofte med hinanden; og Herren lyttede og hørte det, og en ihukommelsesbog blev skrevet for hans åsyn for dem, som frygtede Herren, og som agtede på hans navn. Og de skal være mine, siger Hærskarers Herre, på den dag, da jeg gør mine kostelige ejendele rede; og jeg vil skåne dem, som en mand skåner sin egen søn, der tjener ham.

Da skal I atter vende tilbage og skelne mellem den retfærdige og den ugudelige, mellem den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham. Malakias 3,16–18.

I 2024 ankom den grundlæggende prøve, fremstillet som Herrens frygt. I den prøve blev to klasser åbenbaret, og den gruppe, der udgjorde de to klasser, havde ofte talt med hinanden på

regelmæssige Zoom-møder gennem de tre og en halv dag. Herren lyttede til deres samtaler. Den klasse, som frygtede Herren, tænkte på Hans navn; Palmoni, Løven af Judas stamme, Alfa og Omega, Sandheden, Ordet, den vidunderlige Sprogkyndige, hjørne- og topstenen, Lammet, den himmelske Ypperstepræst, Templet, Klippen. De, som kom ind i den bog, skal være juveler på kronen, der repræsenterer herlighedens riges banner. Når Han samler disse juveler, da vender de tilbage og skelner mellem den retfærdige og den ugudelige. Når Han kaster juvelerne i skrinets gemme, bliver det da åbenbart, hvem der er tåbelig, og hvem der er vis.

Malakias skriver:

Vend om til mig, så vil jeg vende om til jer,

Men I siger: Hvorved skal vi vende om?

Bring alle tienderne til forrådshuset, så der kan være føde i mit hus, og sæt mig dog på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg ikke vil åbne himlens sluser for jer og udøse velsignelse over jer i overmål, så der ikke er rum nok til at modtage den.

Forrådshuset er kisten, og tienderne er de vise jomfruer. Forrådshuset er Guds Ord anbragt i en ny sandhedsramme. De juveler, som bliver lagt i den kiste, er de sandheder, der er forbundet med midnatsråbets budskab. Tienderne blev opbevaret i et bestemt kammer i templet, sådan som det fremgår af Nehemias' renselse. Kisten og forrådshuset, eller Peters åndelige hus, repræsenterer Guds tempel, og juvelerne repræsenterer menneskelige templer, som er forenet med Guddommen i den Højestes skjulested. De menneskelige budbringere kan ikke adskilles fra det guddommelige budskab. Juvelerne er både Guds budbringere, og de er også det budskab, de forkynder. Inspirationen identificerer ofte budskabet og budbringeren som forenede.

„Gud har kaldet sin menighed i denne tid, ligesom han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløv har han ved den første, den anden og den tredje engels budskaber skilt dem fra kirkerne og fra verden for at bringe dem ind i en hellig nærhed til sig selv. Han har gjort dem til betroede forvaltere af sin lov og har overgivet dem profetiens store sandheder for denne tid. Ligesom de hellige gudsord, der blev betroet det gamle Israel, er disse en hellig tillidssag, som skal meddeles verden. De tre engle i Åbenbaringen 14 fremstiller det folk, som tager imod lyset fra Guds budskaber og går frem som hans sendebud for at lade advarslen lyde over jordens længde og bredde. Kristus erklærer over for sine efterfølgere: 'I er verdens lys.' Til hver sjæl, som tager imod Jesus, taler Golgatas kors: 'Se sjælens værdi: "Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen."' Intet må tillades at hindre dette værk. Det er det altoverskyggende værk for tiden; det skal række så vidt som evigheden. Den kærlighed, som Jesus åbenbarede for menneskers sjæle i det offer, han bragte for deres forløsning, vil tilskynde alle hans efterfølgere.“ Testimonies, bind 5, 455.

Vi vil begynde at samle disse begreber i den næste artikel.

»I de sidste halvtreds år af mit liv har jeg haft dyrebare anledninger til at opnå en erfaring. Jeg har haft en erfaring i den første, den anden og den tredje engels budskaber. Englene fremstilles som flyvende midt på himlen, idet de forkynder verden et advarselsbudskab og har direkte betydning for det folk, som lever i de sidste dage af denne jords historie. Ingen hører disse

engles stemme, for de er et symbol, der repræsenterer Guds folk, som arbejder i harmoni med himmelens univers. Mænd og kvinder, oplyst af Guds Ånd og helliget ved sandheden, forkynnder de tre budskaber i deres rækkefølge.«

»Jeg har handlet en rolle i dette højtidelige værk. Næsten hele min kristne erfaring er sammenvævet med det. Der er nu mennesker i live, som har en erfaring svarende til min egen. De har erkendt den sandhed, der udfolder sig for denne tid; de har holdt trit med den store Leder, Herren hærskarers Fyrste.«

»I forkyndelsen af budskaberne er enhver enkeltheden i profetien blevet opfyldt. De, som havde det privilegium at tage del i forkyndelsen af disse budskaber, har vundet en erfaring, som er af den højeste værdi for dem; og nu, når vi befinder os midt i disse sidste dages farer, hvor røster på enhver side vil lyde og sige: 'Her er Kristus,' 'Her er sandheden'; mens manges byrde er at rokke ved grundvolden for vor tro, som har ført os ud fra kirkerne og fra verden til at stå som et særligt folk i verden, vil vort vidnesbyrd, ligesom Johannes', blive aflagt:

»Det, som var fra begyndelsen, som vi har hørt, som vi har set med vore øjne, som vi har skuet, og vore hænder har rørt ved, om livets Ord; ... det, som vi har set og hørt, forkynnder vi også for jer, for at også I må have fællesskab med os.«

»Jeg vidner om de ting, som jeg har set, de ting, som jeg har hørt, de ting, som mine hænder har rørt ved, om livets Ord. Og dette vidnesbyrd ved jeg er fra Faderen og Sønnen. Vi har set og vidner om, at Helligåndens kraft har ledsaget fremstillingen af sandheden, idet den har advaret med pen og røst og givet budskaberne i deres orden. At fornægte dette værk ville være at fornægte Helligånden og ville placere os i den kreds, som er faldet fra troen og giver agt på forførende ånder.«

„Fjenden vil sætte alt i bevægelse for at rokke de troendes tillid til vor tros søjler i fortidens budskaber, som har stillet os på den ophøjede platform af evig sandhed, og som har grundfæstet værket og givet dets karakter. Herren, Israels Gud, har ført sit folk frem og åbenbaret for dem sandhed af himmelsk oprindelse. Hans røst er blevet hørt og høres stadig, idet den siger: Gå fremad fra kraft til kraft, fra nåde til nåde, fra herlighed til herlighed. Værket styrkes og udvides, for Herren, Israels Gud, er sit folks værn.“

„De, som kun holder fast ved sandheden teoretisk, så at sige med fingerspidserne, som ikke har ført dens principper ind i sjælens indre helligdom, men har holdt den livsvigtige sandhed i den ydre forgård, vil intet helligt se i dette folks tidligere historie, som har gjort dem til, hvad de er, og har grundfæstet dem som alvorlige, beslutsomme, missionerende arbejdere i verden.“

Sandheden for denne tid er dyrebar, men de, hvis hjerter ikke er blevet knust ved at falde på klippen Kristus Jesus, vil ikke se og forstå, hvad sandhed er. De vil antage det, som behager deres egne forestillinger, og vil begynde at opføre en anden grundvold end den, som er lagt. De vil smigre deres egen forfængelighed og selvagtelse og mene, at de er i stand til at fjerne vor tros støtter og erstatte dem med støtter, som de selv har udtænkt.

„Dette vil fortsætte, så længe tiden varer. Enhver, som har været en ihærdig studerende af Bibelen, vil se og forstå den alvorlige stilling hos dem, der lever i afslutningsscenerne af denne

jords historie. De vil føle deres egen utilstrækkelighed og svaghed og vil gøre det til deres første opgave ikke blot at have en ydre gudsfrygts skikkelse, men en levende forbindelse med Gud. De vil ikke vove at hvile, før Kristus er dannet i dem, herlighedens håb. Selvet vil dø; stoltheden vil blive drevet ud af sjælen, og de vil have Kristi sagtomdighed og mildhed.“
Notebook Leaflets, 60, 61.